

Tartalomjegyzék

Előszó.....	11
1. A professzorasszony	13
2. Első találkozások a szegénységgel	18
3. A zabbalinos	32
4. Karrier.....	40
5. Kezdeti látogatások	53
6. Az első tábor.....	64
7. Az erőszak árnyékában.....	79
8. Nem mind arany, ami fénylik.....	91
9. A szüleim sem tudnak olvasni.....	101
10. Samira és óvodája	119
11. Umm banat – a lányok anyja	130
12. Az álmodozó	150
13. Gazdag az, aki másokat gazdagít.....	162
14. Mokattam – remény és csalódás között	178
15. A nagy mézszárlás.....	189
16. Forradalom.....	196
17. A „május 15.” nyomornegyed	214
18. Úton a szegényekkel	231
Epilógus	239
Utószó – Volker Kauder ajánló sorai	241

Volker Kauder ajánló sorai Maggie Gobran könyvének magyar kiadásához

Maggie Gobran, a kairói Teréz anya élettörténete senkit nem hagy érintetlenül. Gobran élete a fedezet egy kiváltságos asszony lenyűgöző döntése mögött arról, hogy a legszegényebbek önzetlen szolgálatára szánta oda magát, mindenek előtt a gyerekek segítésére, akik Kairó szeméttelépén, Mokattamban, a nyomorban élnek.

Remélem, hogy Maggie Mama könyvének olvasása sok magyar embert is fogékonná tesz arra, hogy megnyíljék szemük a szegények és a szótlan kisebbség felismerésére, szenvedésük komolyan vételére. Gobran alapítványa, a Stephen's Children kopt védeneci mellett egyébként muszlimokról is gondoskodik. Ezzel mellesleg azokat is megcáfolja, akik áthidalhatatlannak tartják a vallások közötti szakadékokat a Közel-Keleten.

Örülök, hogy Maggie Gobran élettörténete már a magyar olvasóközönség számára is elérhető.

Dr. Volker Kauder
a Német Bundestag képviselője
a CDU/CSU Frakció elnöke

Előszó

„A Mokattam (= az egyiptomi főváros, Kairó délkeleti részén található külváros – *a ford.*) nevű szeméttelre elmenni ahhoz hasonlít, mintha egy óriási hulladékhegyet másznánk meg. Olyan óriáshegyet, ahol a romlott étel szaga a bűzlő babapelenkéával vegyül, és műanyag zacskó áll halomban gyógyszerhulladékkal és konzervdobozokkal együtt.

Ezzel a szeméttel, patkányok és mindenféle férgek között, kisgyermekek játszanak Kairó nagyvárosi hulladékának orrfacsaró párájában. Mindent ellepnek a hatalmasra hízott fekete legyek, melyek a szemétből táplálkoznak, s előszeretettel mászkálnak a gyermekarcokon. Amikor először jártam ott, az édeskés bomlás és az emberi ürülék szörnyű szagától émelygés és szédülés fogott el. Jóllehet védelemként kendőt fogtam arcom elé, az áradó bűz mégis behatolt az orromba, átjárta ruhámat, s hajam is beszívta ezt a szörnyű szagot.

Gyermekkorom óta megszoktam a fertőtlenítőszeres illatát, hisz orvoscsaládban nőttem fel. A rend és tisztaság volt az én világom. Mielőtt elkezdtem játszani a babámmal, kezet kellett mosnom. A játék után is ezt kellett tennem.

Itt Mokattamban hiába is kerestem bármit is, ami tiszta lenne. Igyekeztem semmit sem megérinteni, s az emberektől is próbáltam távol tartani magamat.

Megdöbbsentem a körülményeken. Hogyan lehet itt egyáltalán élni?

Hamar kiderült, hogy nem is a bűz az, ami a legszörnyűbb. Minden undoromat felülmúlta az, amit megláttam itt: a gyerekek végtelen nyomora, azoké, akik a szemétkben nőnek fel és itt halnak meg. Ez a szegénység ronda mókuskereke, ami soha nem áll le, nemzedékről-nemzedékre terjed a nyomor.

És ekkor azt kérdeztem Istentől: „Uram, hogy’ engedheted meg ezt a szenvedést, ezt a fájdalmat, ezt az éhezést?” Ő pedig válaszolt nekem... de egészen mást, mint amire számítottam.

1

A professzorasszony

Ne tékozzolj el azzal az életedet,
hogy másokra jó benyomást igyekszel tenni.
Az életed ne legyen csupán munka,
de a munkád legyen teljes értékű élet.

Maggie Gobran

Valamivel nyolc előtt Maggie Gobran fekete Mercedes SL-jével a kairói Amerikai Iskola elé kanyarodik. Még épp' időben. Néhány rángató lökés után a kocsi megáll. „Siess már!” – kiált rá Ann nevű lányára, aki a hátsó ülésen éppen a ceruzáit kapkodja össze. Ekkor Maggie Gobran nagy lendülettel kivágja a kocsiajtót. Két túsarkú, fekete körömcipő siklik a járdaszegélyre, fölöttük karcsú lábak, melyek szűk, fekete-fehér pepita szoknyában tűnnek el.

Mіндеgy hol, merre fordul meg Maggie Gobran, mindenütt magára vonja a tekinteteket. A nyolcéves Ann nagyon büszke vonzó, divatos mamájára, aki öltözékével teljesen a 80-as évek divatirányzatához igazodik. Ezért könyörgött reggel: „Kérlek, vigyél el a suliba” – és mamája hagyta magát meggyőzni, bár karácsony előtt ugyancsak akadt elég tennivalója. Maggie felnyitja a csomagtartót, s Ann kezébe nyomja az iskolatáskát.

„Ő a mamád?” – kérdi Ann osztálytársa, Zain, aki szembejön vele az iskolaépülthez vezető úton. „Nagyon jól néz ki!” – Ann diadalmasan bólint. Nemcsak Zainra van hatással Ann mamája, hanem a fiúkra is a fölötte lévő osztályból. Ők az iskola bejárata előtt álldogálnak, megcsodálják a Mercedest és az asszonyt, aki ismét a kormányhoz ül. Ann gondolataiba mélyedve néz mamája után.

Most csengetnek másodjára. Ann sietősre veszi lépteit az iskolakapu irányába. Zain lépést tart vele, s megkérdezi: „Nincs kedved ma mellettem ülni?” Ann csodálkozva tekint rá. Hiszen eddig észre sem vette őt osztálytársa. Zain az osztályban a kedvencek közé tartozik. Ann szégyenlős, s alig-alig tűnik fel valakinek is.

Az idősebb fiúk még mindig az iskola bejáratánál álldogálnak. Önként oldalra lépnek, amint Ann közeledik. Tegnap még útját állták, kinevették, úgy kellett keresztülfurakodnia rajtuk. Nyílegyenesen, de tudatosan lassítva lépteit halad el Ann közöttük. Terve sikerült. Anyja megjelenése megtette hatását.

A forgalom a Qasr-al-Aini úton most is, mint minden reggel, meglehetősen kaotikus. Szamaras kordé jön Maggie Gobrannal szembe. Dudál. Csaknem összeütköznek, a kordén méter magasan szemeteszsákok. „Miért ilyen későn viszi a szemetet?” – töpreng kissé idegesen. Valószínűleg ismét nem fog pontosan odaérni diákjaihoz.

A városban elhalad a „Szabadság tér”, a Tahrir tér mellett. Az Amerikai Egyetem Kairó szívében található. Vonzáskörzetével együtt a mega-metropolis, a gigantikus város húszmillió lakost számlál, így ez Afrika és a Közel-Kelet harmadik legnagyobb városa. Mindenki, aki ad magára, s megvan hozzá az eszköze, lehetősége, itt tanul. Még az elnök felesége, Suzan Mubarak is az egyetem hallgatója. Maggie Gobran édesapja annak idején so-

kat fizetett azért, hogy lánya az elitegyetemen tanulhasson. De megérte a befektetés: időközben már ott dolgozik az informatika professzoraként.

Billentyűzet és divatkérdések

A billentyűzet használatának és a gépek halk surrogásának finom zaján kívül semmi más nem hallatszik az egyetem komputertermében. Tizennégy diák ül az óriás komputerek előtt, a zöld számokat és betűket bámulva, melyek kis képernyőkön jelennek meg. A fiatal nők és férfiak Egyiptom legjobb családjaiból, otthonaiból jönnek. Ezt bizonyítják márkás ruháik, utóneveik és társalgási kultúrájuk. És persze az a mód, ahogyan a készülékekkel bánnak: hiszen nekik otthoni komputerük is van, amit a nyolcvanas évek közepén csak a jómódúak engedhettek meg maguknak.

„Programjaitokat kimentették hajlékonylemeze?” – pillant fel a tankönyvből Maggie Gobran, s szétnéz a teremben. „Kezdetben az otthoni számítógép kicsit megzavarhat, de hamar megszokjátok ezeket a gépeket is” – mondja angolul jellegzetes, nyugodt, kifejező hangján. Azt is tudja, hogy a legtöbb diák eddig mechanikus írógépet használt, és mindez ismeretlen vidék számukra.

Az 160 centiméter magas asszony hátrasimítja vállig érő, hirtelenszőke haját. Diszkrét make-up emeli ki sötét szemét. Fülében nagy, kör formájú, fehér fülbevaló. A 36 éves nő jó négy éve tanít az Amerikai Egyetemen informatikát.

Arany karórájára pillant, s bezárja tankönyvét. „Nos, még maradt öt percünk. Van valakinek kérdése?”

Fiatal lány emeli fel a kezét.

„Igen, Rania” – szólal meg Maggie Gobran, és megadja neki a szót. „Valójában nincs semmi kérdésem a témával kapcsolatban,

csupán szeretném megtudni, hol vette a kosztümjét?” Maggie szívesen beszélget egyetemista lányokkal a legújabb nemzetközi divatirányzatokról, mert ő is szeret elegáns és drága holmikat venni. A nagyvilágból szerzi be divattervezők által megalkotott ruhadarabjait. A hallgatók között a másik nem képviselőivel is talál közös témát, szóba hozza kapcsolatait kiváló egyiptomi sportolókkal, művészekkel és menedzserekkel, akikkel korábbi munkája során ismerkedett meg. Ha valaki keresi a beszélgetés lehetőségét, mindig szakít rá időt, odafigyel és tanácsokat ad – szakmait és személyeset is. Tudatosan jó és szoros kapcsolatot ápol a hallgatókkal. Most tehát elmondja, hogy új kosztümjét néhány héttel ezelőtt hozta Londonból.

Egy langaléta fiatalember hirtelen közbeszól: „Jövő héten én is oda megyek. Tudja, mi az utca neve, ahol az ékszerkereskedők boltjai vannak? Barátnőmnek szeretnék nyakláncot ajándékozni.” Egyetemista kolleginái csodálkozva néznek reá: luxusajándék! Ezért megy Londonba!? Minden lány ilyen férfiről álmodik. A fiú zselézett haja hátrafésült, pólóinge gallérja magasra hajtott. Új BMW-jével jár az egyetemre, ezzel is szeretné tudatosítani másokban, hogy az ország egyik leggazdagabb családjához tartozik. Szívesen hengeg ezzel.

A többieket ez nem nagyon zavarja. A céljuk az, hogy a későbbiekben ők maguk is olyan sok pénzt keressenek, és minden luxust megengedhessenek maguknak. Miközben Maggie hagyja, hogy a hallgatók tovább beszélgessenek, feltűnik neki, hogy mindenki a pénzre, sikerre, státuszra törekszik. Meg tudja érteni őket. Ezek számára is fontosak. Afelől azonban kétségei vannak, hogy vajon egyedül ezektől függ-e a boldogság?

Voltaképpen mi teszi az életét boldoggá? Ezt a kérdést gyakran feltette magának, de ha őszintén belegondol, erre még nem találta meg a megfelelő választ. Gondolataiba merülve hirtelen órájára

pillant, és megszakítja a társalgást: „Mára befejeztük. Azoknak, akik megtartják a karácsonyt, boldog ünnepet kívánok.”